

זורה

הילדה שזיעזעה את הארץ כשאמרה בדיו:

אפילו פרוטה אחת למחלקת החינוך של ה-

מועצה. "אני לא נכנסתי אף פעם לחדר-האוכל בבית-הספר," סיפרה יפה השבוע, "כל שבוץ צריך לעשות פעם אחת תורנות בחדר-האוכל הזה. כל התלמידים עושים את התורנות, וגם אני."

"למי שעושה תורנות, נותנים לשבת ול-אכול, אפילו שהאבא שלו לא שילם בכלל. אמרו לי כבר כמה פעמים, כשהייתי תורנית, לשבת ולאכול, אבל אני לא רציתי. הייתי רעבה, אבל לא רציתי, כי נורא התביישתי שאבא שלי לא שילם בשבילי."

ציון הקטן מייבב בינתיים על זרועותיה של יפה. היא מטפלת בו עד בוא ההורים. לרגליה אין נעליים. האם אין לה בכלל נעליים?

דווקא יש לה זוג אחד. אחותה הגדולה נתנה לה. אבל יפה מתביישת ללכת איתם, בגלל שהן פתוחות כאלה, עם קצת עקבים. הן טובות אולי לקיץ, אבל לא לחורף.

את רוב ימי השבוע מבלה יפה בשמירה על האח הקטן. היא הגיעה כבר לכיתה ז', אבל אינה יודעת עדיין לכתוב.

כשחזרה הביתה, לאחר השידור החי של קול-ישראל, צעק עליה אביה. "הוא צעק עליך," היא מספרת, "כי הוא נורא התבייש ממה שאמרת."

יפה אינה ילדה בריאה. לפני חודשים עברה ניתוח בכליות, זה היה הניתוח השני באותו המקום. היא שכבה במשך שישה שבועות בבית-החולים שבפולח.

★ ★ ★

"לא קיבלנו אף גרוש"

פתע ניכנס לדירת כהן השכן מן הדירה הסמוכה. הוא שמע על מה מדבר רים, ואישר את כל דבריה של יפה. "חסר הרבה," אמר השכן, "קשה לחיות בבית שאן. זה לא תל-אביב."

אבל את דברי השכן לא שמע אדם ביש-ראל. הדברים שהגיעו לאוזני כלל היו דברי שרה-עבודה בכנסת.

יגאל אלון הודיע כי נבדק מצבה הכספית של משפחת-הילדה-שטענה-שהיא-רעבה. לדבר רים, השתכר אבי המשפחה בחודש האחרון 275 לירות.

אבי המשפחה, מאיר כהן, מאשר את דברי השר: "החודש באמת הרווחתי 275 לירות בעבודות ניקיון בסחנה של גן-השלושה, ליד בית-שאן."

אולם שרה-עבודה לא הסתפק בסכום זה.

"אני רעבה!"

אמרתי להם: תפחיי-אדמה ולחם." מזה החל כל הרעש.

ליפה עוד שישה אחים, מלבד ציון ה-קטן, אח גדול ונשוי, שקוראים לו רפי, ו-אחות גדולה ונשואה, שקוראים לה ליליאן. שלושה אחים אחרים נמצאים בבית-הספר, ועוד אחד קטן בגן.

"לאבא שלי קוראים מאיר, ולאמא שלי קוראים מסעודה." בצהרניים לא אכלה יפה מאומה. למה? "היום בבוקר אכלתי לחם ומריחה, ובכלל, אנחנו אוכלים רק שתי ארוחות ביום."

★ ★ ★

"נורא התביישתי"

בבית-שאן קיים סידור של משרד החינוך. לפיו מקבלים תלמידי העיירה ארוחה חמה בחדר-האוכל המיוחדים שהורקמו בבית-הספר. ארוחה זו, במיקרים רבים, היא הארוחה האמיתית היחידה של הילדים בעיירה.

על מנת ליזום את ילדי בארונות-צהרניים כאלה, חייב אבי המשפחה לשלם למחלקת החינוך שבמועצה סכום המגיע עד עשר לירות בחודש. גודל הסכום נקבע בהתאם להכנסות המשפחה. במיקרה של משפחת כהן, נקבע סכום של שש לירות ל-ילד. פירוש הדבר: אבי משפחת כהן צריך לשלם 24 לירות לחודש עבור ארבעת ילדיו בבית-הספר ובגן.

אבל בין "צריך לשלם" ל"משלם" יש הבדל גדול. עובדה: אביה של יפה אינו משלם

הפצצה שהטילה הילדה מבית-שאן, אל תוך המיקרופון של קול-ישראל, הרעידה את המדינה: יש רעב בישראל.

זה קרה לפני שבועיים.

מאז לא חדלו מלהזכיר אותה, את הילדה מבית-שאן. כתבו עליה בעתונים. דיברו אודותיה בדיו. ואפילו בכנסת התווכחו עליה. כל זה לא השפיע על יפה כהן בת ה-12. היא נשארה אותה ילדה ביישנית, נבוכה במיקצת, המשפילה את עיניה כל אימת שהיא מדברת.

יפה גם לא הבינה למה עשו דבריה רעש כה גדול במדינה. הרי בסך הכל אמרה את האמת. את האמת הפרטית שלה.

היא גם לא ידעה כי אמת פרטית כזו יש לעוד אלף ילדים כמוה בעיר העולים בית-שאן.

כתב וצלם "העולם הזה" יצא השבוע לבית-שאן, לשכונת אליהו, לבית מס' 520/12 - שם מתגוררת משפחתה של יפה כהן. מדווח הכתב:

השעה היתה 11 לפני-צהריים. במקום ללכת לבית-הספר, נשארה יפה בבית. היתה לה עבודה: לשמור על אחיה הקטן, ציון, בן השנתיים.

יפה, תלמידת הכתה ז', היא עתה הילדה המפורסמת ביותר בבית-שאן.

מספרת יפה על השידור של קול-ישראל: "הם שאלו אותי מה אכלתי בצהרניים, או

גמילות חסדים

היא חלק מכרזת הקיר התלויה בכיתתה של יפה בבית-הספר הדתי בבית-שאן, אך היא עצמה לא זקוקה לחסד יפה (בסור השמאלי) אינה יודעת עד היום לכתוב כהגון.